

MILLETU
IBRAHIM

MILLETU IBRAHIM

**Ibrahimova (Abrahamova) vera , naj je Božji
mir in blagoslov z njim**

**Reci: "To je moja pot, jaz pozivam k Allahu, z jasnimi dokazi, jaz in vsi tisti ki mi sledijo, naj je hvaljen Allah, jaz Mu ne pridružujem nikoga r enakega."
(Jusuf, 108)**

Naslov knjige:

Milletu Ibrahim

Pripravila:

Ekipa Monoteizem

Kontakt:

info@monoteizem.com

www.monoteizem.com

»Na Zemlji so dokazi za tiste, ki trdno verujejo, pa tudi v vas samih - ali ne vidite?« (Az-Zarijat, 20-21)

Slovenija

**Ponedeljek, 6. Ša'ban 1430
28. julij 2009**

Vsako kopiranje te knjižice z namenom širjenja in promoviranja Islama je dovoljeno in pohvalno.

Vsa zahvala pripada Allahu (Vzvišen naj je On), naj je blagoslov in mir na Poslanca Muhammeda, na njegove ashabe (prijatelje), na njegovo častno družino in vse tiste, ki mu sledijo do Sodnega dne.

On je Ibrahim sin Taliha. Pričanje o Ibrahimu je v Kur'anu omenjeno na 73 mestih in v 25 surah. Zamislite samo veličino tega Poslanca (naj je mir z njim) in značilnost nauka, tistega kar se mu je zgodilo. On je potomec Sama ibn Nuha. Živel je na severu Iraka, v Babilonu, v mestu kjer je bilo zelo razširjeno malikovanje kipom. Ibrahim je eden izmed tistih, ki so čvrsto pozivali v čisti monoteizem (tewhid) in hkrati odvrčali od umazanega m nogoboštva!

Allah v Kur'anu pravi: **»Ibrahim je rekel: «Namesto Allaha ste sprejeli malike, da bi ohranili medsebojno prijateljstvo na tem svetu.»** (Al-Ankebut, 25)

Ogenj ne žge glasnike vere

Vzvišeni Allah pravi: **»Sežgite ga in maščujte svojo bogove, če hočete kaj storiti! `O, ogenj, `smo rekli Mi, `ohladi se in reši Ibrahima!«** (Al-Anbija, 68-69)

Ibrahim El-Halil (naj je mir z njim), Allahov glasnik vere in Njegov prijatelj. Rodil se je v Kaldejacu v Iraku. Njegov oče se je imenoval Talih oz. Azer (Terah), kot je omenjeno v Kur'anu. Ljudstvo, v katerem se je rodil Ibrahim (naj je mir z njim), je oboževalo zvezde in kipe. Arheološka najdišča v Iraku nam potrjujejo tisto, kar je zgodovina zabeležila o njihovem oboževanju mnogih kipov in o tem nas obvešča tudi Častni Kur'an. Vsakdo med njimi, bogataš ali revež, je imel svojega posebnega kipa, ki ga je oboževal. Ibrahim (naj je mir z njim) je obsojal mnogoboštvo svojega ljudstva in zagnal je razpravo s svojim očetom in ostalim ljudstvom. Želel je dokazat kako ničvredno je njihovo verovanje v odnosu na oboževanje Allaha (Vzvišen naj je On). Razbil je vse njihove kipe razen največjega. Kljub temu oni niso zapustili svojega zablojenega verovanja, temveč so se odločili, da ga ubijejo tako, da ga vržejo v ogenj. Te besede so le kratek odlomek iz življenja našega glasnika vere Ibrahima (naj je mir z njim), v katerem bomo omenili njegov čudež, in to je rešitev iz ognja. Oglejmo si, kaj se je vse dogajalo do tega časa, ko je njegovo ljudstvo odločilo sežgati Ibrahima (naj je mir z njim) in se na ta način znebiti njegove prisotnosti.

Razgovor z nevernikom

Allah v Kur'anu pravi: »Mar nisi slišal zanj, ki se je z Ibrahimom prepiral o njegovem Gospodarju, potem ko mu je Allah dal oblast? Ko je Ibrahim rekel: »Moj Gospodar je On, ki življenje in smrt daje,« mu je oni odvrnil: »Jaz sem tisti, ki življenje in smrt daje!« »Allah je uredil tako, da sonce vzhaja na vzhodu,« je dejal Ibrahim. »Stori, da bo zasijalo z zahoda!« Ob tem se je nevernik zmedel. A Allah ne bo pokazal prave poti tiranu.« (Al-Beqara, 258)

Razgovor z očetom

Razgovor z očetom je Ibrahim (naj je mir z njim) začel, ko ga je pozival v Allahovo vero, odvrčajoč ga od oboževanja kipov, kot je to opisano v Kur'anu: »In ko Ibrahim reče svojemu očetu, Azeru: `Mar imaš malike za bogove?! Vidim, da sta ti in tvoje ljudstvo v pravi zablodi.`« (Al-An'am, 74)

Ibrahim (naj je mir z njim) je obsodil očeta, zaradi oboževanja kipov in mu rekel: »Smatram da ti in tvoje ljudstvo korakate po poteh, ki vodijo v zablodo in ne težite k pravilni poti, temveč ste izgubljeni, še sami ne veste kam ste se odpravili. Vaša zabloda je očitna in ni dvoma, da kipi in maliki, ki jih obožujete in, ki ste jih sprejeli kot božanstva, sama po sebi, ne zaslužijo, da so oboževana.«

Ibrahim (naj je mir z njim) je verjel in bil čvrsto prepričan v to, da je Allah (Vzvišen naj je On), Eden in da On nima sebi enakega ter da je Tvorec vsega v vesolju. Verujoč v vse to, je začel navajati dokaze Allahove edinstvenosti, na katere ga je usmeril njegov Gospodar in ko je zagledal zvezde, je rekel svojemu ljudstvu: »Vi smatrate, da je to moj gospodar«, ker so oni oboževali zvezde, sonce in luno. Tudi za luno jim je rekel: »Vi smatrate, da je to moj gospodar«. Isto jim je rekel tudi za sonce. Ko ono zaide in se izgubi z vidika, je dejal: »Jaz se odrekam vsega tistega, kar z Allahom enačite in odrekam se tudi, vseh kipov in zvezd in vsega tistega, kar obožujete poleg Allaha (Vzvišen naj je On).«

Ibrahim (naj je mir z njim) je rekel: »Ljudstvo moje, jaz nimam nič s tem, kar vi Njemu druge pridružujete!« (Al-An'am, 78). On je še dostavil svojemu ljudstvu poslanico in vero Gospodarja, v katerega je čvrsto verjel ter jim rekel: »Svoj obraz, kot pravi vernik, obračam k Njemu, ki je ustvaril nebo in Zemljo. Ne sodim med mnogobožce!« (Al-An'am, 79)

S tem je Ibrahim (naj je mir z njim) želel povedati, da on obožuje samo Allaha (Vzvišen naj je On) in da je on zaradi tega pripadnik čiste vere. On želi resnico in hkrati z zavračanjem mnogoboštva, pravi: »Jaz nisem mnogobožec! In nikoli ne bom pridružil nekoga svojemu Gospodarju v oboževanju. On je ta, ki me je ustvaril in oskrbo

mi predpisal in podaril mi blagoslove, katere se ne da naštetiti.« Vendar se njegovo ljudstvo ni zadovoljilo s takšnimi dokazi in z jasnim pozivom.

Razgovor z ljudstvom

Njegovo neverno ljudstvo se je razpravljalo z njim o tistemu, v kar poziva in o resnici, katero govori ter o njihovih lažnih božanstvih. Beseda resnice, ki jo je izrekel Ibrahim (naj je mir z njim) jih ni zadovoljila in on jim je rekel: *»Mar se z menoj razpravljate o Allahu (Vzvišen naj je On), a drugega Boga razen Njega ni. On je Ta, Ki mi je razum dal in me k resnici usmeril. Kako naj poslušam vašo pokvarjena mišljenja, saj se jaz ne bojim vaših kipov, ne zanimajo me in ne dajem jim nikakršnega pomena. Če so to resnična božanstva in če mi lahko škodijo ali neko spletko napravijo, naj to takoj storijo in naj niti malo ne čakajo. Tisti, ki daje in jemlje je Allah (Vzvišen naj je On). Mar nočete nauka vzeti, spametovati se, pojasnil sem vam, da so ta božanstva čista laž, pa jih ne obožujte več. Kako naj se jaz bojim vaših kipov, ko se vi ne bojite Allaha (Vzvišen naj je On), kateremu druge enačite. Katera od teh dveh skupin je bolj sigurna in varnejša na temu, da bo bila rešena pred Allahovo kaznijo. Ali je to skupina, ki obožuje kipe, ki so nemi in gluhi, ki niti koristijo, niti škodijo ter nimajo sposobnosti govora, niti presojanja ali tisti, ki obožujejo le Allaha, ki daje in jemlje, in ki je ustvaril vse te blagoslove, in ta kozmos in v njemu zvezde, Sonce in Mesec, kot tudi kamenje, ki ga vi obožujete. Razumete vse to? Če razumete, obožujte torej samo Allaha, ki nima sebi enakega, Slavljen in Vzvišen naj je. Takšni verniki so sigurni in usmerjeni na tem svetu.«*

Drugi razgovor z očetom

Ibrahim (naj je mir z njim) se je zelo trudil, da bi njegov oče sprejel vodilo in poziv v verovanje, da je Allah Eden, in zapustil mnogoboštvo. Z njim se je pogovarjal zelo jasno, razlagal mu je nesmisel njegovega neverstva in potrdil, da če ne bo zapustil neverstva, bo prebivalec pekla in bo kaznovan s hudo kaznijo. V razgovoru je bil blag z očetom. Obračal se mu je blago, uporabljal bi besede »Očka moj«, da bi ga spomnil na to, da je on njegov dobri sin, ki se trudi očetu očetu privabiti tisto, kar je dobro zanj.

Njegov razgovor z očetom nam prenaša Kur`an v kateremu Allah (Vzvišen naj je On) pravi: **»V Knjigi omeni Ibrahima! Bil je resnicoljuben glasnik vere. Svojemu očetu je dejal: `Očka, zakaj obožuješ nekoga, ki ne sliši in ne vidi, ki ti ne more kakorkoli koristiti?«** (Merjem, 41-42)

Metode, ki jih je Ibrahim (naj je mir z njim) uporabljal pri pozivanju očeta v svojo vero so bile resnično veličastne. Ko je argumentiral dokaze, se je lepo obnašal do

njega, z lepo vzgojo, da očeta ne bi prevzela ošabnost, pa da ne bi tako padel v greh in vztrajal v neverstvu ter mnogoboštvu. Ibrahim (naj je mir z njim) je od svojega očeta zahteval, naj mu našteje razloge oboževanja tistega, kar mu niti ne koristi niti škodi in samo po sebi ne zasluži da je oboževano ter zakaj hkrati opušča oboževanje Allaha (Vzvisešen naj je On), ki daje in jemlje! Ali to kakšen pameten človek počne? In poleg tega, se je Ibrahim (naj je mir z njim) izogibal temu, da svojega očeta poimenuje kot nevedneža ter ga je tako nagovoril z naslednjimi besedami: **»O, očka, jaz prejeman znanje, ne ti. Zato sledi meni in usmeril te bom na pravo pot!«** (Merjem, 43) Ibrahim (naj je mir z njim) se je med pogovorom držal umerjenosti. Ni svojega očeta poimenoval kot popolnega nevedneža niti ni sebe opisal, kot nekoga, ki poseduje ogromno znanje, ampak je rekel svojemu očetu: *»Jaz vem tisto, kar ti ne veš, a to je znanje, ki usmerja k Resnici in na pravo pot. To so močni in jasni dokazi ter vodila, v katerih ni nobenih nejasnosti niti dvoma. Zaradi tega oče, ne razpravljaj se veliko z menoj in sprejmi tisto, kar ti ponujam. Zamisli samo, da sem sam s teboj na potovanju v katerem samo jaz poznam pot. Zaradi tega je bolje, da me slediš, da ne bi zablodil na tem potovanju.«*

Ibrahim (naj je mir z njim), je tudi opozoril očeta, da se izogiba oboževanja satana, zato mu je rekel: **»O, očka moj, ne obožuj satana, ki je ves čas neposlušen Usmiljenemu!«** (Merjem, 44.) Tvoje oboževanje kipov in malikov poleg Allaha, je v bistvu oboževanje satana, ker satan to zapoveduje in skrbi za te kipe. Zato ne bodi poslušen tistemu, ki je neposlušen Allahu (Vzvisešen naj je On), On te je ustvaril in blagoslove ti podaril. Zatem se je Ibrahim (naj je mir z njim) blago obrnil k očetu in rekel: *»Oče moj, bojim se, da ti bo Allah (Vzvisešen naj je On), če mu ne boš pokoren in boš sledil njegove sovražnike, prikrajšal Svojo Milost, kot j o je prikrajšal satanu, pa te bo tako doletela huda kazen.«* To opozorilo in strahovanje je bilo jasno, Ibrahim (naj je mir z njim) ga je nagovarjal lepo in blago, ko mu je rekel: **»O, očka moj, bojim se, da te bo zadela kazen Usmiljenega...«** (Merjem, 45), izražal je strah tudi od najmanjšega vida kazni za svojega očeta. To je bil način, na kateri je Ibrahim (naj je mir z njim) pozival svojega očeta k pokornosti Allahu (Vzvisešen naj je On). Vsakič, ko bi se mu obračal z besedami *»Očka moj«*, je želel da se mu čim bolj približa in da pridobi njegovo srce ter njegovo naklonjenost. Ta Ibrahimov postopek je primer, kako pomembno je, da se na lep način pogovarjamo s svojimi najbližjimi, kakor se je on s svojim očetom. Ali se je njegov oče odzval? Na žalost, ni. Vztrajal je v neverstvu ter rekel Ibrahimu (naj je mir z njim): *»Mar se odrekaš in obračaš od mojih bogov, o Ibrahim? Če ne prenehaš z napadanjem in grdim govorom o mojih bogovih in ne prenehaš tudi mene odvracati od njih, te bom s kamenjem pregnal. Izogibaj se me, pojdi proč od mene in se ne vračaj.«*

Ko je Ibrahim (naj je mir z njim) slišal očetov govor, mu kljub temu ni nič slabega rekel, ampak je končal z razpravo ter mu odvrnil: **»Mir s teboj. Prosil bom svojega Gospodarja, naj ti odpusti, saj je zelo dober z menoj.«** (Merjem, 47). Torej očetu ni nič slabega hotel storiti, ampak bo prosil svojega Gospodarja, da

mu oprosti, ker je On dober z njim. Ibrahim (naj je mir z njim) je rekel: »Izogibal se vas bom. Ker se odrekam vas in vaših kipov, ki jih obožujete m imo Allaha, in oboževal bom samo Njega, ki nima Sebi enakega. Moje prošnje ne bodo zaman, in moj trud ne bo propadel.« Ibrahim (naj je mir z njim) je nato odšel po svoji poti.

Razgovor z ljudstvom pred razbijanjem kipov

Ibrahim (naj je mir z njim) se je vrnil k diskusiji s svojim ljudstvom, da bi jih nekako odvrnil od neverstva. Vprašal jih je: »**Kakšni maliki so to, katerim se dan in noč klanjate?**« (Al-Anbija, 52) Oni so mu odgovorili: »**Že naši predniki so jih oboževali.**« (Al-Anbija, 53) Oboževali so jih samo zato, ker so sledili svoje prednike. Njihov edini dokaz je bil slepo sledenje svojim prednikom, k i so bili tudi sami v zablodi. Ibrahim (naj je mir z njim) jim je hrabro odvrnil: »**V očitni zablodi ste, prav kakor vaši predniki.**« (Al-Anbija, 54)

Potem so ga obsodili na to, da se igra z besedami. Rekli so mu: »**Govoriš resno ali se samo šališ?**« (Al-Anbija, 55) »*Ali resno misliš, ko nas pozivaš v svojo vero in nas imenuješ kot nevernike, ali se samo šališ, ko govoriš o naših božanstvih. Nikoli prej nismo slišali nekaj podobnega tvojemu govoru, Ibrahim.*« Ibrahim (naj je mir z njim) jim je rekel: »*Jaz se ne šalim, ampak vas pozivam k Allahu (Vzvišen naj je On), k vašemu Gospodarju, Stvarniku nebes in Zemlje. On je ta, Katerega ste dolžni oboževati, a ne tisti kipi, ki vam ne morejo niti koristiti, niti škoditi, in jaz vam bo m to dokazal z močnimi dokazi. To so moji dokazi, katere nihče ne more izničiti, medtem ko so vaši dokazi ničvredni, ker ste videli, da so jih vaši predniki oboževali.*«

Ibrahim (naj je mir z njim) razbije kipe

Po tej razpravi je Ibrahim (naj je mir z njim) želel pozornost svojega ljudstva in se je zato odločil, da bo razbil njihove kipe. Takrat je prisegel: »**Pri Allahu, uničil bom vaše malike, takoj ko se boste oddaljili!**« (Al-Anbija, 57) Ibrahim (naj je mir z njim) je počakal, da so se oni oddaljili in odšli proslavljat svoj praznik, nato je vzel sekiro in odšel na kraj, kjer so se nahajali kipi. Vse jih je razbil, enega za drugim, pustil je samo največjega, nedotaknjena in mu obesil na vrat sekiro. On je to storil, da bi se po tem spametovali in sprejeli njegovo vero, hkrati pa bi spoznali, da ti kipi nimajo nikakršne moči.

Začetek velikega čudeža

Ko so se neverniki vrnili h kipom so zagledali prizor, ki jih je zelo prestrašil... Njihovi kipi so bili razbiti, a na vratu največjega, je visela sekira. Zavpili so: »Kateri nasilnež je to storil z našimi božanstvi? Zares je hraber, tisti, ki si je upal storiti takšen zločin!« Nekateri med njimi so slišali Ibrahima (naj je mir z njim), kako je govoril: »Ko se odmaknete vam bom jaz kipe razbil.«, dodali so še: »Slišali smo enega mladeniča, kako grdo govori o naših bogovih. Ime mu je Ibrahim.« Odločili so se, da mu bodo sodili pred veliko skupino ljudi. To je tisto, kar je Ibrahim hotel, kako bi pred velikim številom ljudi dokazal, da so oni nevedneži, medtem ko obožujejo kipe, ki jih ne morejo zaščititi pred nesrečo, a niti sami sebi ne morejo škode odvrniti. Ti kipi ne morejo sami sebi pomagati, ko jim g rozi nevarnost in to da so razbiti na kose, je najboljši primer za to. Ljudje so se zbrali in pripeljali Ibrahima (naj je mir z njim) ter ga vprašali: »**Si ti uničil naše bogove, o Ibrahim?**« (Al-Anbija, 62)

On jim je odgovoril, želeč dokazati ničvrednost njihovih dokazov in površnost njihovega razmišljanja: »To je storil tisti največji od njih, vprašajte jih, če lahko govorijo.« Želel jim je razložiti, da ti kipi ne govorijo, niti imajo razum in da so nepremični. Na ta način jih je želel odvrniti od oboževanja kipov in jih pripraviti do tega, da začnejo malo razmišljati o tem. Nekateri od njih so se spametovali, ker niso imeli pravega odgovora na te Ibrahimove trditve, zato so rekli ostalim: »Vi ste nasilneži, ker obožujete tisto, kar ne more govoriti, niti sebi neko korist privabiti, pa kako torej, da koristi ali prepreči škodo, od tistih, ki ga obožujejo, ko niso mogli preprečiti eni navadni sekiri, da jih ne razbije.« Vendar, neverniki so vztrajali pri svojem neznanju in rekli so Ibrahimu (naj je mir z njim): »Ti veš Ibrahim, da oni ne morejo govoriti, pa kako torej nam zapoveduješ, da govorimo z njimi?«

Tedaj je Ibrahim (naj je mir z njim) izkoristil priložnost, potem ko jim je predal jasne dokaze in jim rekel: »Če ne morejo govoriti, niti korist ali škodo privabiti, pa zakaj jih potem obožujete?« Zatem jih je opozoril in dodal: »**Gorje vam in tistim, katere obožujete namesto Allaha! Zakaj se ne spametujete?**« (Al-Anbija, 67) Povrh vsega, so neverniki zapovedali, naj se Ibrahim ubije in sicer na zelo boleč način, z ognjem, tako da bo umiral v strašnih mukah. Rekli so: »**Sežgite ga in maščujte svoje bogove, če hočete kaj storiti!**« (Al-Anbija, 68) Na drugem mestu v Kur`anu se prenašajo naslednje njihove besede: »`Pripravite grmado zanj, so zavpili in vrzite ga v ogenj!` Hoteli so ga uničiti, a Mi smo jih ponižali.« (As-Saffat, 97-98)

Ko jih je Ibrahim (naj je mir z njim) premagal z dokazi, so oni prekinili razpravo z njim. Ostalo jim je samo to, da uporabijo dokaz sile in moči, da bi pomagali svoji neumnosti in ošabnosti. Ampak, Allah (Vzvvišen naj je On) jim je pokvaril plan in vzdignil svojo besedo in vero.

Začetek čudeža

Neverniki so se odpravili k nekemu Kurdu, ki se je imenoval Hejzin in ga zaprosili, da jim napravi katapult. Vanj bi dali Ibrahima (naj je mir z njim) in ga vrgli v ogenj. Vsi so se zbrali in pričeli zbirati veje in dolgo so vztrajali v tem. Ženska, ki bi zbolela, bi obljubila, da v kolikor ozdravi, bo pripomogla k zbiranju vej za sežig Ibrahima (naj je mir z njim). Nato so izkopali ogromno jamo in v njo nametali veje, ki so jih nabrali. Ko so zanetili ogenj, se je plamen vzdignil kakor nikoli prej. Ibrahima (naj je mir z njim) so zavezali z vrvjo, medtem pa je on izgovarjal besede: *»Ni Boga razen Tebe, Slavljén naj si Ti, Gospodar vseh svetov, Tebi pripada zahvala in oblast in Ti nimaš sebi enakega.«* Ko so Ibrahima (naj je mir z njim) zvezanega odpeljali in ga postavili v žlico katapultu ter ga vrgli proti ognju, je on v zraku srečal Džibrila (angela Gabriela), ki mu je rekel: *»Ali potrebuješ pomoč Ibrahim?«* Ibrahim (naj je mir z njim) je odgovoril: *»Od tebe ne.«* Kmalu zatem je Allah (Vzvišen naj je On) ukazal ognju: *»`O ogenj`, smo rekli Mi, `ohladi se in reši Ibrahima!`«* (Al-Anbija, 69)

Nekateri učenjaki pravijo, da če Allah (Vzvišen naj je On) nebi rekel: **»...reši Ibrahima!«**, da bi Ibrahim (naj je mir z njim) zmrznil v njej. Prav tako se pripoveduje, da mu se ni nič žalega zgodilo, le znoj se mu je pojavil na licu, katerega je Džibril brisal.

Ko je bil vržen proti ognju, je Ibrahim (naj je mir z njim) rekel: *»Ti si Edini Bog na nebesih, a jaz sem edini, ki Te obožuje na Zemlji.«* V ognju se je nahajal melek (angel), ki mu je delal senco, tako da se je Ibrahim (naj je mir z njim) namesto v jami polni ognja, nahajal v zelenem vrtu. Ljudje, ki so ga gledali niso mogli priti do ognja, a on ni želel izstopiti. V ognju je preživel štirideset dni, v lepi okolici in ugodni temperaturi ter zadovoljstvu. Ogenj je sežgal samo okove in vrvi, s katerimi je bil zvezan Ibrahim (naj je mir z njim) in on (ogenj) je bil hladen ter rešitev zanj. Izstopil je iz ognja s pomočjo čudeža, ki mu ga je Allah (Vzvišen naj je On) podaril. Ogenj je zavrnil sežgati kogarkoli, razen nevernikov, ker z Allahovo voljo on ne žge glasnike vere. To je eden od dokazov, katere je Allah (Vzvišen naj je On) podaril Ibrahimu (naj je mir z njim).

Čudež s čudežnim ovnom

Vzviseeni pravi: »**Bila sta poslušna. Ko je oče potisnil sina s čelom proti zemlji, smo ga Mi poklicali: `O, Ibrahim! Odzval si se Razodetju v sanjah. Mi resnično bogato nagradujemo dobrodelnike. To je bila res prava preizkušnja!** Sina smo odkupili z velikim kurbanom (bogato žrtv ijo).« (As-Saffat, 103-107)

Ibrahim (naj je mir z njim) je odraščal in ostarel, ampak ni imel otrok, zato je stalno prosil Allaha (Vzviseen naj je On), da mu podari sina. Ko je Sara to opazila, mu je rekla: »*Ibrahim, jaz sem neplodna, ampak želela bi, da ti Allah (Vzviseen naj je On) podari naslednika. Zaradi tega ti podarjam svojo služkinjo Hadžero. Ti jo oženi, da bi ti Allah (Vzviseen naj je On) podaril, in vsem nam, od nje otroka, ki bo bil radost našim očem!*«

Ibrahim (naj je mir z njim) je za trenutek utihnil, a zatem opozoril Saro na ljubosumje, ki se lahko pojavi pri njej, v kolikor se to zgodi. Pri tem je bila polna samozavesti in dobrote, ki je prihajala iz njenih čustev, kot Hava (Eva), ki je bila najnežnejša na licu Zemlje. Na vse stvari je gledala z nežnostjo ter dobroto, nato je rekla Ibrahimu (naj je mir z njim): »*Ne boj se Ibrahim, ne boj se.*«

Ibrahim (naj je mir z njim) je oženil Hadžero, ki mu jo je podarila Sara. Z njo je preživel veliko lepih in srečnih dni. Ona je zanosila in je rodila Ibrahimu (naj je mir z njim) dečka lepega in svetlega, katerega je ga poimenoval Ismail. Ta deček je prinesel radost, ki je izpolnila Ibrahima (naj je mir z njim) in on ga je vzljubil, tako, da ga je pogosto držal v rokah in se igral z njim. Oče je bil zelo srečen, dan in noč, se je zahvaljeval svojemu Gospodarju, ker mu je podaril takšen velik blagoslov – sina v poznih letih življenja. Ampak zgodilo se je presenečenje, katerega vzrok je bila Sara. Njena ženska narava je izbruhnila na površje. Tisto, kar se skriva pri vsaki ženski, katerega ni zmožna niti prikriti niti zamenjati, niti ena Havina (Evina) hčerka. Ona se je trudila in poskušala potisniti ljubosumje, ki se je skrivalo v njej, ampak ni mogla veliko storiti. Vedela je, da bo to vznemirilo Ibrahima (naj je mir z njim), toda njena duša ni bila več sposobna zadrževati ljubosumje.

Ona je prišla k Ibrahimu (naj je mir z njim), dokler so ji še solze tekle po licu, in mu z drhtečim glasom rekla: »*Ibrahim, jaz od danes ne morem več živeti skupaj s Hadžero in njenim sinom, ti pa poglej kaj lahko storiš.*« Sara je utihnila, medtem ko jo je razdirala žalost Allahovega prijatelja, ki je, prav tako, utihnil. Da, Sara ne more ugasniti ognja ljubosumja, a to je tisto, česar se je Ibrahim (naj je mir z njim) bal. V začetku, je Ibrahim mislil, da stvar ni šla tako daleč ter da se da problem rešiti s tem, ko bi napravil Hadžeri novo hišo v bližini. Ampak Sara ni sprejela tega predloga in mu je rekla: »*Nočem, da Hadžera stanuje niti v mestu, v katerem jaz stanujem.*«

Ni mogla trpeti, da ona stanuje v bližini, pa da bi jo videla z Ibrahimom (naj je mir z njim). Allahova volja je bila, da se je Sara tako izrazila. Ibrahim (naj je mir z njim) je poskušal na razne načine razpoložiti Saro, da sprejme Hadžero in njenega sina Ismaila, ampak je ona zavračala in vztrajala pri svoji zahtevi. Ibrahim (naj je mir z njim) ne videl drugega izhoda, kot da oddalji eno od druge. On je odšel s Hadžero in sinom Ismailom želeč najti sigurno mesto v kateremu bi jih pustil. Tako je prepotoval kolikor je Allah (Vzvišen naj je On) želel da prepotujejo. Zapustili so Palestino in se napotili proti jugu, gredoč v puščavo Hidžaza. Vse to je delal po skriti objavi, ki mu je prihajala. Po cel dan bi potoval in ne bi počival, dokler niso prišli v dolino Mekke. Čeprav so se nahajali v eni izmed pustih dolin, brez vode, rastlin in živali, je ukazal svoji ženi, da naj ostane na tem mestu skupaj s svojim sinom Ismailom. Potem, ko se je Ibrahim (naj je mir z njim) odpravil naprej, ga je njegova žena vprašala: »Ali ti je Allah zapovedal, da nas pustiš v tej divjini?«, na kar je Ibrahim Halilullah (Allahov prijatelj) odgovoril: »Da!« Nato je odvrnila: »Potem nas ne bo pustil na cedilu!«

Ko se je Ibrahim oddaljil od njih je molil svojega Gospodarja:

»Gospodar! Nekaj svojih potomcev sem naselil v neplodni dolini, pri tvojem Svetem hramu, da bi, o Gospodar, tamkaj molili. V srca ljudi vsadi dobroto do njih in oskrbi jih s plodovi, da bodo hvaležni.« (Ibrahim, 37)

Hadžera je ostala s svojim sinom Ismailom v tej dolini, vse dokler ji ni zmanjkalo hrane in vode, kar je imela s seboj. Žejna je bila, žejen je bil tudi njen sin Ismail, zato se je napotila k dolini poiskati vodo. Povzpela se je na bližnji breg Safa in ker ni nič videla, se je spustila z njega in pohitela k Mervi, a spet ni nič videla, vse dokler, ni to ponovila sedemkrat. Utrudila se je in se vrnila k svojemu sinu Ismailu. Zagledala je vodo, ki je izvirala pod njegovimi stopali. Ra zveselila se je in zahvalila Allahu, dokler ji je voda še prehajala skozi dlani zmešana s prahom in začela močno izvirati. Vzdignila je glas: »Zem! Zem!« (»Ustavi se!« »Ustavi se!«), zato ta izvir še danes imenujejo Zemzem. Hadžero ni bilo strah, da bo bila izgubljena, ker bo na tem mestu Allahov prijatelj zgradil Allahov Hram - Ka'bo. Izvir Zemzem je bil najdragocenejša stvar na tem mestu. Priletele so ptice v dolino, ki se je napolnila z življenjem. Kmalu je to dolino opazila karavana iz Jemna. Ker so ljudje te karavane vedeli, da je to pust kraj brez vode, se niso imeli namena vračati na ta kraj, toda začudili so se pticam na nebu, zato so se odpravili preiskati dolino. Videli so izvir Zemzema in zraven Hadžero s svojim sinom. Pleme Džurhum se je naselilo v tej dolini. S prihodom tega plemena, je Mekka oživela, tako da je dolina bila polna ljudi, kamel, živine in ptic. Ibrahimova (naj je mir z njim) prošnja se je izpolnila, medtem ko je zapuščal to dolino in ko se je vračal proti Palestini, v kateri je živela Sara, govoreč: **»V srca ljudi vsadi dobroto do njih in oskrbi jih s plodovi, da bodo hvaležni.«** Živeč v Palestini, je Ibrahim (naj je mir z njim) hrepenel po svojem sinu Ismailu in po ženi Hadžeri, zato si je zaželel videti jih. Odšel je v Mekko in videl kaj je Allah (Vzvišen naj je On) storil,

odkar je on zapustil to mesto. Tu je našel ljudi, šotore in zgradbe. Pomislil je, da je zablodil in da ni v dolini Mekke, v kateri je pustil Hadžero in Ismaila po Allahovi zapovedi. Ibrahim (naj je mir z njim) je vprašal: »*Ali je to dolina Mekke? Ali stanujeta tukaj Hadžera in Ismail?*«

Ko je zvedel, da je to resnično Mekka, je nepotrpežljiv in poln želje začel iskati Hadžerin in Ismailov šotor. Število šotorov je bilo veliko, ampak je Hadžerin šotor je bil najbolj prepoznaven in vsak prebivalec Mekke je vedel kje se nahaja. Ko jih je vprašal po njem, so ga napotili k njemu. Ibrahim (naj je mir z njim) je zagledal svetlo lice svojega sina in to ga je zelo razveselilo. Hadžera se je tudi razveselila srečanja z možem in oba sta se zahvalila Allahu (Vzvišen naj je On) na blagoslovih, ki jim jih je podaril ter ker jih je ponovno združil. Tako je Ibrahim (naj je mir z njim), občasno, obiskoval svojo majhno in lepo družino ter se videval s svojim sinom in ženo. Vsakič, ko bi ju obiskal, bi padel Allahu (Vzvišen naj je On) na sedždo (se predklonil z licem na tla), Tistemu, ki ga je razveselil s tako lepim dečkom, ko je že bil v tako poznih letih. Ampak to ni bil edini blagoslov, ki ga je Allah (Vzvišen naj je On) podaril Ibrahimu (naj je mir z njim). Podaril mu je veliko blagoslovov, a največji od njih je bil Iman – verovanje v Allaha (Vzvišen naj je On).

Veliki čudež

Po vseh merilih je bil ta čudež velik izpit in preizkušnja. Ampak to je bil izpit od Allaha (Vzvišen naj je On) človeku, ki je Njegov prijatelj, Poslanec in potomec dobrih ljudi. Kaj misliš, kakšna vrsta izpita je prišla Allahovemu Poslancu, Ibrahimu (naj je mir z njim). Govorimo o glasniku vere imenovanega kot oče vseh glasnikov vere, prijatelj Milostnega, njegov Gospodar, pa ga je opisal kot blagega. Govorimo o človeku, ki je imel najbolj usmiljeno srce, srce, ki je neizmerno ljubilo Allaha (Vzvišen naj je On) in vsa njegova bitja. To usmiljeno srce je bilo preizkušeno s samim njegovim plodom. Ismail je bil plod njegovega srca, v njemu se je nahajala ogromna ljubezen do Ismaila. Njega je dobil v poznih letih, v času, ko je bil brez upanja, da bo dobil potomca. Tedaj mu je prišla težka izkušnja v sinu, ki je bil radost njegovih oči. Ukaz je prišel v sanjah, to ni bila direktna objava. Ko je Ibrahim (naj je mir z njim) zaspal je videl v snu kako žrtvuje svojega prvega in edinega sina.

Ibrahim (naj je mir z njim) je v sanjah videl glasnika, ki mu je rekel: »*Ibrahim, žrtvuj svojega sina na Allahovi poti!*« Trznil se je, ves prestrašen iz sanj in zaprosil Allaha (Vzvišen naj je On), da ga zaščiti pred prekletim satanom. Ko je spet zaspal, je glasnik spet prišel in mu rekel: »*Ibrahim, žrtvuj svojega sina na Allahovi poti!*« Ibrahim (naj je mir z njim) ponovno prestrašen skočil na noge, ker je sedaj bil siguren, da je to glasnik od Allaha (Vzvišen naj je On), ki mu zapoveduje, da

žrtvuje ljubljenega sina Ismaila. Napačno je mišljenje, da se strah ni pojavil pri Ibrahimu (naj je mir z njim). Bila je to očitna izkušnja, ki je morala povzročiti v duši mraz. V Ibrahimu (naj je mir z njim), nežnega in usmiljenega srca, se je pojavil očitni strah za njegovim sinom. On je dobro premislil o tej stvari. Ampak se je vse vračala samo na eno, a to je vera v Allaha (Vzvišen naj je On). To mu je On ukazal v sanjah in ukaz se mora izvršiti. Sanje glasnikov vere so resnične, pa naj torej Ibrahim (naj je mir z njim) izvrši ukaz svojega Gospodarja, a v tem je sigurno dobro za njega. Če se je razmišljanje vračalo samo na Ismaila in na tisto, kar mu srce govori, je bilo hkrati potrebno razmisliti o ozadju vsega tega.

Ibrahim (naj je mir z njim) je odvrigel vsa ta razmišljanja in se skoncentriral samo na eno: *»Izvrši ukaz svojega Gospodarja Ibrahim!«* Vsa njegova razmišljanja so bila usmerjena na to, kako obvestiti sina in kaj naj mu reče, ko ga bo položil na zemljo, da ga žrtvuje. Zdelo se mu je lažje, da ga o tem obvesti, da bi to lažje sprejel, kot če ga na silo prime in žrtvuje. Ibrahim (naj je mir z njim) se je zadovoljil s tem, da bo jasen in odkrit s svojim sinom.

Prišel je k njemu in rekel: *»Sinko, vzemi vrv in nož in pojdi z menoj na ta hrib, da naberemo drva.«* Ismail je bil poslušen deček, nikoli ni bil neposlušen do svojega očeta. Ko so prišli na določeno mesto, se je Ibrahim (naj je mir z njim) ustavil pred sinom Ismailom. Sedaj sta bila sama, noben ju ni videl, razen Allaha (Vzvišen naj je On). Tedaj je Ibrahim (naj je mir z njim) rekel sinu: **»O, sinko moj, v sanjah sem videl, da te moram zaklati. Kaj misliš?«** **»O, očka moj«** - je odvrnil - **»ravnaj tako, kakor ti je ukazano. Če bo Allah dal, boš videl, da bom vse potrpel.«** (As-Saffat, 102)

Poglej, kako je bil Ibrahim (naj je mir z njim) nežen v prenašanju te novice sinu in kako ga je pustil, da premisli o pokornosti Allahu (Vzvišen naj je On). Po Ibrahimovem (naj je mir z njim) mišljenju, se ta ukaz mora storiti, ker je to bila objava od Gospodarja. Ismail pa je rekel: *»Oče, ta ukaz je od Allaha (Vzvišen naj je On), zato ga takoj izvrši.«* Ismailov govor nam prenaša tudi Kur`an: **»O, očka moj«** - je odvrnil - **»ravnaj tako, kakor ti je ukazano. Če bo Bog dal, boš videl, da bom vse potrpel.«** (As-Saffat, 102)

Poglej samo ta čudež. To je odgovor od sina, ki ve, da bo bil žrtvovan in da bo izvršen Allahov (Vzvišen naj je On) ukaz, ampak on se predaja temu, kar Allah (Vzvišen naj je On) želi, in poleg tega pomirja svojega očeta da bo... **»Če bo Bog dal, boš videl, da bom vse potrpel.«** Ko je Ibrahim (naj je mir z njim) vzela vrv od Ismaila, da ga bi ga zvezal, ko se mu je nož nahajal v roki, je Ismail (naj je mir z njim) rekel: *»Oče, ko me boš hotel žrtvovati, me dobro pritegni z vrvjo, da te ne bi umazala moja kri in se tako zmanjšala moja nagrada. Smrt je zares boleča in jaz nisem siguren, da ne bom trzal ko začutim dotik noža. Dobro ga nabrusi, da bi čim prej končal z menoj. Spusti me na lice in ne na bok, saj se bojim da ko boš videl moje lice, da te bo*

prevzela milost in da tako ne boš izvršil ukaz Gospodarja. Če želiš odnesti srajco moji mami, naredi to, morda ji bo ublažila bolečino.«

Ibrahim (naj je mir z njim) je rekel: »Čudovit si ti pomagač, sinko, v izvrševanju Allahovih ukazov.« On je zatem nabrusil noč, spustil sina na tla, ga obrnil z licem proti zemlji in izrekel: »*Bismillah*« in potrdil Allahovo edinstvenost, a zatem je hotel žrtvovati svojega sina. Nož se sigurno ni niti dotaknil Ismailovega vrata, ko je Ibrahim (naj je mir z njim) zaslišal, kako ga nekdo kliče. Kaj mu je glasnik rekel? Prinesel mu je veselo novico o velikem čudežu! Rekel je: »*Ti si se Objavi v sanjah odzval, zamenjaj svojega sina s tem velikim ovnom...*« Ibrahim (naj je mir z njim) je pogledal proti kraju, odkod je zaslišal glas in zagledal je poleg sebe belega ovna z velikimi rogovi. Spoznal je, da je Allah (Vzvišen naj je On) poslal ovna kot odkup za njegovega sina Ismaila. Pravijo, da se je ta oven pasel v Džennetu (raju) štirideset let, medtem ko nekateri menijo, da je to ta oven, katerega je Habil, Ademov sin žrtvoval in katerega mu je Allah (Vzvišen naj je On), kot žrtev sprejel. Ibrahim (naj je mir z njim) je objokan od radosti odpeljal sina, govoreč mu: »*Sinko, danes, kakor da si mi ponovno darovan.*«

On je zatem močno pričvrstil ovna in ga žrtvoval v znak zahvale Allahu (Slavljen naj je On). Tale izpit, s katerim sta bila preizkušena Ibrahim in Ismail je zares po vseh merilih velik čudež, ki je bil posledica Allahove volje. Ibrahim in Ismail sta resnični primer v tem, kako predan je treba biti in zadovoljen z Allahovo odločbo. Allah jima je podaril ta veličasten čudež, ki je jasen in blagoslovljen.

Kur'an nam govori o tem čudežu in pravi: »Bila sta poslušna. Ko je oče potisnil sina s čelom proti zemlji, smo ga Mi poklicali: `O, Ibrahim! Odzval si se Razodetju v sanjah. Mi resnično bogato nagradujemo dobrodelnike. To je bila res prava preizkušnja!` Sina smo odkupili z ve likim kurbanom (bogato žrtvijo) in ohranili spomin na Ibrahima med prihodnjimi rodovi. « (As-Saffat, 103-108)

To je resnična predanost. Allahova nagrada je bila zares velika, saj so oni Allaha oboževali na najlepši način. Ona dva sta opravila izpit, ki bi pretresel čustva tudi najmočnejšega človeka. Ampak kolikor je bilo veliko in presenetljivo verovanje očeta, potrpljenje, predanost in zadovoljstvo s to odločbo, je to isto posedoval tudi sin. Ibrahim (naj je mir z njim) je bil čudež v čvrstem verovanju, a Ismail (naj je mir z njim) je pokazal kako treba biti poslušen in vztrajen v temu. Vsi ti dogodki so čudež in ni bil le oven čudež. Oče, sin, oven, Allahova volja so deli tega čudeža, katere človeštvo ne bo pozabilo.

Bejtul-Haram (Kaba)

Ibrahim (naj je mir z njim), je obiskoval svojega sina Ismaila, ki je postal hraber mladenič in bil zelo vešč v jahanju konja in v lovu. Vsi so ga spoštovali. Ko je Ibrahim prišel zadnjič, je Allah (Slavljen naj je On) ukazal Ibrahimu (naj je mir z njim) naj zgradi Kaba v Mekki, skupaj s svojim sinom Ismailom. Ibrahim je zgradil Kaba, in pomagal mu je njegov poslušni sin Ismail . To je postalo mesto, proti kateremu se v molitvah obračajo ljudje.

Mekka je bila pomemben kraj, ker se je v njem nahajal Bejtul-Haram in plemena se v njej niso med seboj prepirala. Ismailovi otroci so se množili in od njih izhajajo Kurejši, ki so se nahajali v Mekki. Kurejši so živeli lahko življenje, v popolnem blagostanju in se ukvarjali s trgovino. Poleti so hodili v Sirijo, pozimi pa v Jemen, odkoder so prinašali raznovrstno blago in dobrine. Tako je bila sprejeta Ibrahimova prošnja in Allah (Vzvišen naj je On), jih je preskrbel z raznovrstnimi plodovi.

Resnično je Ibrahim (naj je mir z njim) bil čvrst vernik, ki je poslušno opravljal obveznosti do Allaha (Slavljen naj je On). Življenje Ibrahima je nauk za vsakega posameznika, ki sledi resnici! Prosimo Allaha da nas učvrsti na resnici in da nam podari potrpežljivost v opravljanju dobrih del, Amin!